

ת"פ 7005/09/11 - מדינת ישראל נגד עלי חמדון, מוחמד עלי, אחמד עלי, אנטוניו חמדון

בית משפט השלום בקצרין

ת"פ 7005-09-11 מדינת ישראל נ' חמדון ואח'
בפני כבוד השופט דניאל קירס

בעניין: מדינת ישראל ע"י נציג היועץ המשפטי
לממשלה עו"ד צביקה כוחן

המאשימה

נגד

1. עלי חמדון

2. מוחמד עלי

3. עלי חמדון

4. אחמד עלי

5. אנטוניו חמדון ע"י ב"כ עוה"ד ג'וזף ג'ובראן

הנאשמים

הכרעת דין

1. בכתב האישום נטען כי ביום 9.9.2010 בשעה 00:30 ואילך או בסמוך לכך, בשטח פתוח במורדות נפתלי, בדרך הנוף בין יפתח לקרית שמונה (להלן: **שטח הצייד**) עסקו הנאשמים בצייד דרבנים באמצעות 2 אלות ופנסים. נטען כי הנאשמים נצפו בשטח הצייד אליו הגיעו ברכב שטח מסוג רנו מסחרי בצבע לבן מס' רישוי 22-837-29 (להלן: **הרכב**), כשהם סורקים את שטח הצייד בנסיעה איטית וכן באמצעות פנסים. נטען כי בתא הנוסעים של הרכב בחלקו האחורי נמצאו קוצי דרבן וכן שתי אלות עץ, כאשר על אחת מהן סימני דם טרי ופנסים. עוד נטען כי למחרת בבוקר

נמצא בשטח הציד כתם דם קרוש וסביבו קוצי דרבן רבים. נטען כי הדרבן הינו חיית בר מוגנת, לנאשמים לא היה רשיון ציד ולא היה להם היתר למעשיהם. כתב האישום מייחס להם עבירות ציד חית בר מוגנת בניגוד לסעיפים 2 ו-14(ב) לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו-1955 וסעיף 29 לחוק העונשין; ציד ללא רשיון ציד בניגוד לסעיפים 2 ו-14 לחוק הגנת חיית הבר; החזקת חיית בר מוגנת בניגוד לסעיף 8(א)(3) ו-14(א) לחוק הגנת חיית הבר; וציד בלילה בניגוד לתקנה 5(א) לתקנות הגנת חיית הבר, התשל"ו-1976 וסעיף 14(א) לחוק הגנת חיית הבר.

2. הגעתי למסקנה כי יש לזכות את כל הנאשמים, למעט הנאשם 4 אחמד בן חסן עלי, אותו יש להרשיע בעבירת החזקת חיית בר מוגנת בלבד.

הנאשם 4 - עבירת החזקת חיית בר

3. סעיף 1 לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו-1955 מגדיר "חיית בר מוגנת" כדלקמן: "חיית בר שאינה ציד, מזיק או חיית בר מטופחת";

א. "חיית בר" מוגדרת כ"יונק, עוף, זוחל או דו-חיים, או כל חלק ממנו, או תולדה שלו, שמקורו בשטח המדינה או מחוצה לו, שאין טבעו לחיות במחיצתו של אדם";

ב. "מזיק" - אשר מוחרג כאמור מהגדרת "חיית בר מוגנת", מוגדר כ"חיית בר ששר החקלאות הכריז עליה שהיא מזיק";

ג. "ציד", המוחרג אף הוא מהגדרת "חיית בר מוגנת", מוגדר כ"חיית בר ששר החקלאות הכריז עליה שהיא ציד";

ד. "חיית בר מטופחת", המוחרג מהגדרת "חיית בר מוגנת", מוגדר כ"מין, תת מין או זן של חיית בר, שטופח או פותח לצרכי גידולו בשביה למטרות מסחר, והוכרז על ידי שר החקלאות ככזה".

4. דורבן הוא חיית בר מוגנת (ראו רע"פ 7366/13 חטיב נ' מדינת ישראל, פס' 2 (4.11.2013)).

5. אין מחלוקת כי הרכב בו מצאו אנשי רשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים את הנאשמים הוא רכבו של הנאשם 4 (פס' 15 לסיכומי הנאשמים).

6. אין מחלוקת שנמצאו 2 אלות ברכב, כאשר על אחת מהן נמצא דנ"א של דרבן (סיכומי הנאשמים, פס' 10(ב), פסקה שניה).

7. הנאשם 4 הודה בחקירתו הנגדית כי קוצים של דורבן נמצאו ברכב (פרוטוקול 10.6.2015 ע' 73 ש' 28-29). בנוסף הוגשה במסגרת עדותו של פקח אזורי גליל מזרחי גל גלילי תמונות של קוצים ברכב (ת/12; פרוטוקול ע' 18 ש' 1-6). במסגרת עדותו הציג עד זה מעטפה והוציא ממנה 9 קוצים שהעיד עליהם כקוצים שנראים כקוצי דרבן, אותם הוא עצמו מצא ברכב (ע' 21 ש' 23-28; ראו גם דו"ח הפעולה של עד זה, ת/8). המאשימה לא ביקשה להגיש את הקוצים תוך כדי עדותו של העד. בסוף פרשת ההגנה היא ביקשה לעשות כן, הסנגור התנגד וקבעתי כי משהמאשימה נמנעה מלהגיש את הראיה במסגרת פרשת התביעה, היא מנועה מלהגיש אותה. הסנגור טוען שבהעדר הגשת הקוצים על בית המשפט להתעלם מקיומם. אינני נדרש לענין זה, שכן כאמור הנאשם 4 הודה מפורשות שנמצאו קוצי דרבן ברכב.

8. סעיף 8(א)(3) לחוק הגנת חיית הבר קובע: "לא יחזיק אדם חיית בר שאינה מזיק ואינה חיית בר מטופחת אלא בהיתר החזקה כללי או מיוחד, או אם באה לידי מבעל היתר סחר כללי או מיוחד או היתר העברה כללי או מיוחד, או אם הנו מחזיק כדין כאמור בסעיף קטן (ב)" (שענינו החזקת חיית בר לפני יום תחילתו של החוק). כאמור, דרבן הוא חיית בר, וחיית בר מוגדרת בסעיף 1 לחוק הגנת חיית הבר, התשט"ו-1955, כ"יונק, עוף, זוחל או דו-חיים, או כל חלק ממנו... שאין טבעו לחיות במחיצתו של אדם". כאמור נמצאו קוצים של דרבן ברכבו של הנאשם 4. הסנגור הנכבד טוען כי אין לפרש את עבירת החזקת חיית בר כך שהחזקת קוץ של דרבן תיחשב כהחזקה לענין אותה עבירה, שכן לטענתו תכלית העבירה היא מניעת הרג חיות בר ומכאן ה"החזקה" חייבת להיות בחלק מחיית בר אשר מוכיח כי אותה חייה מתה. הטענה לפיה קוצי דרבן אינם מהווים חיית בר לענין סעיף 8 לחוק נדחתה ב-ע"פ (נצ') 23518-02-13 **גדיר נ' מדינת ישראל (רשות הטבע והגנים)** (25.7.2013).

9. הנאשם 4 טוען כי רכש את הרכב זמן קצר לפני האירוע ולא ידע על קוצי הדרבן בו. האם הוא בגדר "מחזיק" בקוצים? סעיף 34כד לחוק העונשין, התשל"ז-1977 מגדיר "החזקה" כדלקמן:

"שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מם ושל כולם כאחד".

10. הגעתי למסקנה כי הנאשם 4 שלט בקוצים שברכבו, שכן יש לדחות את טענתו לפיה הוא לא ידע על הימצאותם בו.

11. הנאשם 4 העיד כי רכש את הרכב "כמה ימים לפני האירוע" (ע' 71 ש' 8-9). מדובר ברכב משומש (שם ש' 11-12). הרכב היה רטוב בעת החיפוש בו. הנאשם 4 נשאל בעדותו מי שטף אותו והשיב "אני" (פרוטוקול 10.6.2015 ע' 74 ש' 21-22). כאשר נשאל "מתי", השיב "יומיים לפני האירוע" (ש' 26-27), וכאשר נשאל מדוע שטף אותו, אמר "רכב חדש שוטפים נכון?...?" (ע' 75 ש' 2). הנאשם 4 העיד כי הפקחים מצאו את הקוצים "מתחת לריפוד" (ע' 73 ש' 28-29), ונטען בסיכומי הנאשמים:

"בתמונות שהוצגו ע"י הפקחים ואשר עותק מהן מצוי בתיק החקירה, מופיע קוץ אחד בלבד, כאשר אף פקח לא ידע להסביר על מיקום הימצאות הקוצים, האם היו גלויים לעין או מתחת למושב האחורי, והעובדה הנ"ל אינה יכולה לעמוד מול טענת בעל הרכב כי הוא רכש את הרכב ימים ספורים לפני האירוע, ממגרש רכבים, והסבירות שהקוצים היו ברכב עוד טרם רכישתו הנה גבוהה ובלתי מבוטלת" (סיכומי הנאשמים פס' 11(ג)).

12. דא עקא, פקח אזורי גליל מזרחי גל גלילי העיד כי מצא קוצים הנראים כקוצי דורבן גם בתא המטען של הרכב (פרוטוקול 26.10.2014 ע' 21 ש' 23 - ע' 22 ש' 1). הוא העיד כי הוא אסף אותם ושם אותם במעטפה שסימן גג1 (שם; הדברים נרשמו בדו"ח הפעולה של מר גלילי ת/8 ע' 1) ואת המעטפה והקוצים הציג באולם בית המשפט במעמד הדיון.

13. זאת ועוד: הנאשמים טענו בסיכומים כי הנאשם 4 רכש את הרכב "לפני ימים ספורים", אולם בחקירתו בליל האירוע, מסר נאשם זה גרסה אחרת. בליל האירוע הוא מסר כי הוא רכש את הרכב "**לפני חודש**" (ת/6 ש' 12). אם הרכב נרכש חודש לפני האירוע, ואם כטענת הנאשם 4 כאשר רוכשים רכב משומש שוטפים אותו, אותה שטיפה היתה צריכה להתרחש אף הוא לפני כחודש, ולא סביר שהרכב היה נותר רטוב בליל האירוע כחודש לאחר מכן. הגרסה החדשה של הנאשם 4 לפיה רכש את הרכב לפני "ימים ספורים" היא גרסה כבושה, שמטרתה לתרץ את רטיבותו של פנים הרכב בליל האירוע ואת אי-מודעותו הנטענת של הנאשם 4 להימצאותם של קוצי דורבן ברכבו.

14. ועוד: אין מחלוקת על כך שעל אחת משתי האלות ברכב נמצא דנ"א של דרבן. הנאשם 4 טוען שהוא עוסק ברעייה וכי הוא מצא אָלָה זו ביער גוש חלב. יובהר כי לא מדובר באלה שעליה נמצא חומר החשוד כדם טרי (שכן באלה עליה נמצא חומר החשוד כדם טרי נמצא דנ"א של חזיר, לא של דרבן). סתירת טענת הנאשם 4 לפיה קוצי דרבן נמצאו רק מתחת למושב; שינוי הגרסה בענין מועד רכישת הרכב; ומציאת אלה ברכב עם דנ"א של דרבן בנוסף לקוצי דרבן ברכב (גם אם לא מדובר ב-דנ"א ממגע עם דרבן באותו לילה), מובילים למצער למסקנה שהחזקתו של הנאשם 4 בקוצי דרבן אינה החזקה תמימה, משל אותו אדם המוצא באופן "תמים" קוץ של דורבן בטיול בחיק הטבע, לגבי כמותו אולי טרם נאמרה המילה האחרונה בפרשנות סעיף 8(א)(3) לחוק הגנת חיית הבר (ראורע"פ גדיר).

15. היסוד העובדתי בענייננו בדבר העדר היתר הוא יסוד שלילי: "... די בדרך כלל בכך, שהנאשם לא הציג היתר - או לא טען לקיומו כאשר נתבקש לעשות כן - בעת שהוחשד בכך שאין בידו ההיתר הדרוש, כדי שהתביעה תצא ידי חובת הראיה בהקשר זה; ובאם לא תובא ראיה נוספת לסתור - תהפוך זו לראיה מספקת לביסוס הרשעה (יעקב קדמי **על הראיות** חלק רביעי 1708 (מהדורה משולבת ומעודכנת 2009); ראו והשוו ע"פ (נצ') 1432/03 **עוואדה לבנין בע"מ נ' מע"מ נצרת**, פ"מ תשס"ג(2) 817, 825 (2004); רע"פ 7863/04 **עוואודה לבנין בע"מ נ' מדינת ישראל** (27.9.2004); מ"ח 7122/04 **עוואודה לבנין בע"מ נ' מדינת ישראל**, פס' 4 (19.8.2004)). הנאשם 4 לא טען כי היה לו היתר להחזיק חיית בר.

16. סיכום ביניים: הוכח מעל לספק סביר כי הנאשם 4 עבר עבירת החזקת חיית בר מוגנת בניגוד לסעיף 8(א)(3) ו-14(א) לחוק הגנת חיית הבר, התשט"ו-1955.

17. בשולי הדברים: לא נפל פגם בהחלטה לחפש ברכבו של הנאשם 4. כפי שמבואר בפרק הבא, הרכב נעצר לבדיקה באזור הידוע כאזור צייד, לאחר חצות, וכאשר מחצית השעה קודם לכן נצפה בשטח רכב שלידו סורקים בפנסים באיטיות, נסיבות אשר מעלות חשד סביר שהם עסקו בצייד חיות בר מוגנות ו/או החזיקו חיית בר מוגנת (לענין סמכות חיפוש נוכח יסוד סביר לחשוד כי אדם מחזיק דבר שהחזקתו אינה חוקית ראו סעיף 5(5) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971; לענין סמכות חיפוש ברכב נוכח יסוד סביר לחשוד שבוצעה עבירה בת מעצר ראו סעיף 71 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996; "עבירה בת מעצר" היא עבירה שאינה חטא, ראו סעיף 23(7) שם; העבירות לפי סעיף 14 לחוק הגנת הבר נושאות עונש מאסר שנה ומעלה, כך שהן אינן בגדר חטא).

יש לזכות את יתר הנאשמים, ואת הנאשם 4 מהעבירות הנוספות הנוטעות, מחמת הספק

18. בליל האירוע בסביבת השעה 00:30 בערב ראש השנה, הבחין הפקח אביעד בלסקי בפנסים סורקים בדרך הנוף. מדובר לפי עדותו ב"שמורת טבע מאוד איכותית. חורש מעיינות ומגוון רחב של חיות בר דורבנים, צבועים ועוד חיות בר". הפקח מר גלילי העיד כי בדרך הנוף היו הרבה מקרים של דריסת דורבנים (פרוטוקול 26.10.2014 ע' 16 ש' 21-22; ראו גם עדותו של הפקח גלילי (ע' 21 ש' 4-3)). פקחי הרשות טענו כי נדיר מאד כי רכב נוסע במקום בלילה (מר בני בר טען כי "מטיילים נוסעים בה רק ביום" (ע' 16 ש' 7-10); הפקח גלילי טען כי מדובר ב"ציר שכמעט לא נוסעות מכוניות שם בלילה, [נדיר מאוד שנוסעים שם" (ע' 19 ש' 22-23)). ביום למחרת האירוע איתר הפקח גלילי ומצא שרידים של דורבן דרוס, דם שנראה טרי מהלילה ועוד לא שחור לגמרי, וקוצים (פרוטוקול 26.10.2014 ע' 18 ש' 5-6). עם איתור אור הפנסים, יצר הפקח בלסקי קשר עם מר גלילי, והם סיכמו כי מר בלסקי יגיע אל הדרך מהצד הדרומי ומר גלילי יגיע מהצד הצפוני (ע' 3 ש' 12-19). מר בלסקי הגיע לאזור הדרומי ועמד במקום מוסתר. רכבו של הנאשם 4, בו נסעו הנאשמים, חלף על פניו בנסיעה לכיוון צפון. מר בלסקי נסע אחרי הרכב, ומר גלילי נסע לכיוונו מצפון, וכלי הרכב של שני הפקחים חסמו את רכב הנאשם 4 ביניהם (ע' 4 ש' 15-5) (ב"פעולה שקוראים לו סנדוויץ' - ראו עדותו של מר גלילי, פרוטוקול ע' 16 החל משורה 17). חמשת הנאשמים היו בתוך הרכב. כאמור, נמצאו ברכב קוצי דרבן, שתי אלות ושני פנסים; מקלות ופנסים המשמשים לצייד דורבנים (ע"פ (מחוזי נצ') 1201/05 **מדינת ישראל נ' חרב** (13.12.2005)). על אחד מהנאשמים נמצא חומר החשוד כדם. בבדיקת מעבדה נמצא על אחת מהאלות דנ"א של דורבן. פנים הרכב היה רטוב. רשום בדו"ח הפעולה של מר גלילי כי בנעלי אחד החשודים הבחין בכתמי דם (ת/8 ע' 2).

19. למרות האמור לעיל, וכפי שיבואר, לא הוכח בפני מעל לספק סביר כי הנאשמים עסקו בצייד, או אף שהיו בדרכם לעסוק בצייד (מצב שבנסיבות המתאימות נחשב כעבירת צייד מושלמת ולא אך ניסיון, ראו ענין **חרב**).

20. אין מחלוקת על כך שלא נשמר קשר העין של מי מהפקחים עם הרכב שלידו סרקו עם פנסים, אשר נצפה על ידי מר בלסקי, מרגע הזיהוי ועד הרגע שרכבו של הנאשם 4 חלף על פניו בדרך הנוף. מר בלסקי זיהה את הרכב ואור הפנסים באמצעות משקפת, **ממרחק של בין 8 עד 10 קילומטרים**, קו אווירי (פרוטוקול 26.10.2014 ע' 5 ש' 21-22). מר בלסקי **נסע כחצי שעה** עד שהגיע לדרך הנוף (ע' 5 ש' 24-25; ת/1 ע' 1). הוא אישר כי הוא לא ראה את האוטו לאורך כל הדרך (ע' 6 ש' 22). כן אישר לא רק כי הוא לא ידע שהרכב שחלף לידו הוא אותו רכב שראה מהנקודה הראשונה (ש' 29), אלא שמהמקום שבו זיהה לראשונה את אור הפנסים הוא לא יכול היה לזהות את סוג

הרכב ("ברור שלא" - ע' 6 ש' 24-25). הנאשמים טענו, כבר בחקירותיהם בליל האירוע, כי הם נסעו בדרך הנוף לבילוי בקרית שמונה (ת' 2 ש' 1; ת' 6 ש' 2; ת' 5 ש' 1; ת' 13 ש' 6; ת' 14 ש' 1). הפקח גילי אישר בחקירתו הנגדית כי אפשר להגיע לקרית שמונה מכיוון אחד של דרך הנוף (ע' 19 ש' 3-4). מר גילי, אשר שימש כאמור בתקופה הרלוונטית כפקח אזורי גליל מזרחי, העיד כי לדרך הנוף רק כניסה אחת ויציאה אחת (פרוטוקול 26.10.2014 ע' 18 ש' 27-28). גם אם אניח כי די במשפט פלילי זה בעדות זו כדי לקבוע כי אין כל כניסה או יציאה אחרת לדרך הנוף, לטענת הנאשמים אורכה של הדרך היא לא יותר מ-3 ק"מ (סיכומי הנאשמים פס' 9(א)), ומר גילי אישר זאת בחקירתו הנגדית (ע' 18 ש' 22). אמנם מקובל עלי שמדובר בדרך כורכר צרה שהנסיעה בה דורשת מיומנות וריכוז (ת' 1 ע' 2 רישא). הנאשם עלי אחמד חסן טען בחקירתו בליל האירוע כי הנאשמים נסעו בדרך הצדדית הזו לקרית שמונה במקום בכביש הראשי כי מדובר בדרך יותר קצרה (ת' 6 ע' 2 ש' 23-24). הנאשם עלי חמדון עאדל השיב באופן דומה בליל האירוע והוסיף כי בדרך זו יש "אחלה נוף" (ת' 5 ע' 2 ש' 16-17). כאשר ב"כ המאשימה ניסה להקשות על נאשם זה בחקירתו הנגדית ושאל אותו "איזה נוף יש בלילה" השיב "רואים את כל קרית שמונה" (ע' 68 ש' 22-24). המאשימה לא חלקה בסיכומיה על הטענה שניתן לראות את אורות קרית שמונה מדרך הנוף, ודומה שלא אחרוג מגבולות הידיעה השיפוטית אם אעיר, כי מי שנוסע בשטח בלילה ורואה אורות יישובים מרחוק, אכן נחשף למראה יפה. המאשימה ביקשה לראות סתירה בין תשובתו של נאשם 1 עלי בן חמדון לפיה "אנחנו רגילים לנסוע שם כל הזמן" (ע' 55 ש' 23-24) לבין תשובתו של הנאשם 3 עלי בן עאדל חמדון לפיה "אולי אני נסעתי פעם אחת בצבא ופעם שניה איתם" (ע' 66 ש' 27-27), אולם ברי שאין כאן בהכרח סתירה. ב"כ המאשימה לא הבהיר עם הנאשם 1 מי זה "אנחנו" - האם מדובר בדיוק באותה רשימת נוסעים ברכב באותו לילה לרבות נאשם 2, אשר התגורר בזמן האירוע ברחובות והגיע לביקור משפחתי? האם "אנחנו" משמע שצעירים מכפר גוש חלב באופן כללי יורדים לקרית שמונה בדרך הנוף כדי לבלות?

21. לשיטת הפקח בלסקי, לאחר שנסע כחצי שעה, הגיע לדרך הנוף וראה מתוך עמדת מחבוא את רכבו של הנאשם 4 חולף על פניו, רכב זה נסע "די מהיר" (פרוטוקול 26.10.2014 ע' 4 ש' 8). גם מר בני בר שהיה עם מר בלסקי ברכב אישר כי רכבו של הנאשם 4 עבר "בנסיעה מהירה" (ע' 12 ש' 24-25). מר בלסקי אישר כי רכב הנוסע ב"נסיעה ישרה" יכול לעבור את דרך הנוף ולצאת ממנה ב-30 דקות (ע' 12 ש' 22-23). הראיות נגד הנאשמים בחשד לצייד אינן מבטלות, ואולם נתונים אלה בענין אופי הדרך ונסיעת הנאשמים מעלים ספק בענין הטענה שעסקו בצייד. הרכב שזיהה מר בלסקי מהנקודה הראשונה נסע "נסיעה איטית וחשודה ומידי פעם עוצר ונראו בברור לפחות שני פנסים סורקים בצידי הדרך" (ת' 1 ע' 1 רישא). ברי, למשל, כי מי שסיים לצוד בנסיעה איטית ומבקש לנסוע הביתה עשוי לעבור לנסיעה מהירה. דא עקא, הנאשמים הם תושבי גוש חלב, המצוי דרום מערבית לדרך הנוף, ועת נסעו מהיר ונצפו ממקום המחבוא של מר בלסקי ונתפשו הם נסעו צפונה, לכיוון היציאה של דרך הנוף שבקרבת קריית שמונה. לא נטען כי הנאשמים עברו לנסיעה מהירה כי הם זיהו את מר בלסקי במקום מחבואו בדרך הנוף; ואף אם תיבחן טענת בריחה שלא נטענה, הרי הנסיעה צפונה משמעה שכל 5 הנאשמים המתגוררים בכפר גוש חלב לא בחרו לברוח לכיוון ביתם אלא בחרו להתרחק עוד יותר מביתם לכיוון קרית שמונה. ועוד: כאמור, כל אחד מחמשת הנאשמים טען כבר בליל האירוע כי הרכב היה בדרכו לבילוי בקריית שמונה. הנאשם 2, שהוא כיום ד"ר לביולוגיה ממכון וייצמן (ע' 60 ש' 6) המתגורר ברחובות ואשר היה בביקור משפחתי בגוש חלב, אישר כי נראה לו שידע כי באותו לילה חל ראש השנה (ע' 64 ש' 12-13). אולם כאשר הנאשם 3 עלי בן עאדל חמדון נשאל "איך אפשר לבלות בקרית שמונה שהכל סגור?" השיב "יש גם ערבים בקרית שמונה שפותחים חנויות ואוכל" (ע' 69 ש' 5-6). ודוק: המאשימה אינה שוללת טענה זו. טענתה היא כי שבאותו זמן "מרבית" בתי העסק והעינוג בעיר סגורים (סיכומי המאשימה פס' 62).

22. ועוד. אמנם נמצאו כאמור ברכבו של הנאשם 4 קוצי דרבן ואֶלָּה עם דנ"א של דרבן, אולם האלה שעליה נמצא חומר חשוד כדם **אינה** אלה זו; החומר החשוד כדם, כך מסתבר מחוות דעת המומחית לענין דנ"א ד"ר דינה כחילה, לא כלל דנ"א של דרבן, אלא דנ"א של חזיר בר. החומר החשוד כדם לא היה על האלה השחורה אלא על האלה האחרת (ת/7 ע' 2; האלה השחורה סומנה כ-ת/3 והאחרת (שעליה נמצא הדם) כ-ת/4 (ראו פרוטוקול 26.10.2014 ע' 13 ש' 6-9); ה-דנ"א של דרבן נמצא על אֶלָּה ת/3 (שסומנה בידי המומחית בענין דנ"א fi1022b) שאינה זו שעליה נמצא חומר החשוד כדם (פרוטוקול 10.6.2015 ע' 48 ש' 1-6; ע' 49 ש' 4-5)). אעיר כי המאשימה טענה טענה **בלתי נכונה עובדתית** לפיה האלה עם חומר החשוד כדם טרי היא זו שעליה נמצא ה-דנ"א של דרבן (פס' א), וראוי היה לה למאשימה כי תדייק בענין כה מהותי במשפט זה.

23. המאשימה רואה בעובדה שפנים הרכב היה רטוב כראיה המחזקת את טענותיה לפיה הנאשמים עסקו בצייד. אינני שותף להערכה זו. סברתו של הפקח בני ענבר, כאשר נשאל "תסכים איתי כי שטיפה לא עבר הרכב באותו מקום?" השיב "או אחרי זה. צדו, רצו לנקות את הדם שטפו" (ע' 14 ש' 10-11). סברה זו משמעה כי אף לשיטתו של פקח זה, אם רכבו של הנאשם 4 הוא הרכב שנצפה תחילה ממרחק של 8 עד 10 קילומטרים על ידי הפקח בלסקי, לא זו בלבד שלא נשמר קשר עין עמו במהלך נסיעתו של מר בלסקי אלא הרכב **יצא מהשטח כליל**, הנאשמים שטפו את הרכב מחוץ לשטחולאחר מכן חזרו אליו, לא בסריקה איטית עם פנסים לחיפוש דרבנים אלא דווקא בנסיעה מהירה לכיוון קרית שמונה.

24. לדעתי, התמונה העולה מכל האמור לעיל היא, שלמרות שאין ספק סביר שהנאשם 4 החזיק ברכבו "חיית בר" ללא היתר או רשיון ("לרבות כל חלק ממנו" ובענייננו, קוצי דרבן) ולא מן הנמנע שנאשם זה עסק בצייד דרבנים בהזדמנויות אחרות (שכן על האלה ללא חומר החשוד כדם נמצא דנ"א של דרבן), לא הוסר הספק הסביר בקשר לטענה שהנאשמים עסקו בצייד בנסיעתם זו בדרך הנוף. אם דרך הנוף לא היתה דרך המובילה לעיר, דומה כי הימצאותם של חמשת הנאשמים לאחר חצות בשטח הידוע כשטח צייד, ברכב בו נמצאו קוצי דרבן, אלות שעל אחת מהן דנ"א של דרבן ופנסים, היה מסיר ספק סביר, בהעדר הסבר סביר למעשיהם באותו מקום וזמן (ראו ענין **חרב**, על דרך קל וחומר ודוק, אמנם לא נמצאה סכין בענייננו אך הובאה עדות בענין דריסה כאחת משיטות צייד דרבנים). פקח סבר שראה חומר החשוד כדם על נעליו של אחד מהנאשמים, אך הנעלים לא נלקחו לבדיקה, כך שאין כל ממצא בפני בענין דם על נעליים; הנאשמים טענו כי באותו ערב שחטו כבש כי כן מדובר היה גם בחג עבורם, חג עיד אלפטר. כפי שפורט לעיל, חלפה מחצית השעה בין זיהוי רכב עם פנסים ממרחק אווירי של כ-8-10 קילומטרים תמימים, ללא קשר עין עם זיהוי זה במהלך הנסיעה, ועד הגעתו של מר בלסקי לדרך הנוף; כאמור, זו דרך שהיא אמנם דרך כורכר צדדית שהנסיעה בה מחייבת מיומנות וריכוז, אולם היא דרך קצרה שאותה אפשר לעבור בזמן שחלף בין זיהוי של מר בלסקי לבין הגעתו. הפקח גלילי לא העיד כי הוא הגיע לקצה הצפוני של הדרך מיד (אם היה ברור שהפקח גלילי הגיע לקצה הצפוני של הדרך מיד, אי-היתקלותו ברכב נוסף עד אשר נוצר ה"סנדוויץ" עם רכבו של הפקח בלסקי מדרום היתה מגבירה את הסיכויים שהרכב שסרק בפנסים הוא רכב הנאשמים). הרכב בו נסעו הנאשמים נסע במהירות דווקא, ולכיוון קרית שמונה, כאשר אף לשיטת המאשימה בסיכומים, בערב ראש השנה רק "מרבית" העסקים סגורים. הנאשמים נמצאו ברכב בו נמצאו החפצים הנזכרים לעיל, אולם לא נמצאה בקשר לאף אחד מהם (למעט בעל הרכב הנאשם 4) ראייה הקושרת אותו ישירות לצייד דרבנים, בנסיעתו המהירה של רכב זה צפונה לכיוון קרית שמונה (לא נמצא דבר מה על גופו, בגדיו או כליו של מי מהנוסעים; נוכח מרחק הזיהוי, מרחק של כ-8-10 קילומטרים, לא היה בפי מי מהפקחים עדות לפיה מי מהנאשמים דווקא זוהה כמי שסרק בשטח עם פנס, או החזיק אחת מהעלות, חצי שעה לפני שהפקח

בלסקי הגיע לשטח). השאלה הניצבת בפני אינה האם יש ראיות היכולות להצביע על כך שהנאשמים עסקו בציד (לרבות נסיעה לצורך ציד), אלא האם הוסר כל ספק סביר בענין, והתשובה לשאלה זו אינה חיובית.

25. בחנתי את טענות המאשימה בנוגע להעדר אחידות בעדותם של הנאשמים בנקודות מסוימות. המאשימה מצביעה על כך שחלק מהנאשמים העידו כי יצאו לדרך בשעה 23:00 וחלק אמרו 24:00 (פס' 57 לסיכומי המאשימה), כאשר זיהוי של הפקח בלסקי היה בשעה 00:30. המאשימה טוענת כי 24:00 היא השעה האמיתית, המתיישבת עם הזיהוי בשעה 0:30. לא שוכנעתי מטענה זו. כאשר הצייד היא בסריקה איטית בפנסים, ייתכן שדווקא זמן ארוך יותר בין היציאה לדרך לבין הזיהוי היה מצביע על כך שרכבו של הנאשם 4 היה מעורב בציד, ולא ביציאה לבילוי בקריית שמונה. עדות הנאשמים לגבי מיקום האלות ברכב, ובשאלה האם הוחלט על נסיעה לקרית שמונה לפני תחילת הנסיעה או אחרי תחילת הנסיעה, לא היתה אחידה. אולם, במרחק של 5 שנים בין האירוע לבין העדות, ועל רקע כל האמור לעיל, לדעתי פערים אלה אינם הופכים את הנאשמים למי שהוכח לגביהם מעבר לספק סביר כי עסקו בנסיעה בציד דרבנים. בכך שנאשם אחד, המתגורר כאמור בעיר רחובות, ידע שמדובר בערב ראש השנה העברית ואחיו, נאשם אחר, העיד שלא ידע, אין בהכרח סתירה (פס' 84 לסיכומי המאשימה).

26. סוף דבר: הנני מרשיע את הנאשם 4 אחמד בן חסן עלי בהחזקת חיית בר מוגנת לפי סעיף 8(א)(3) ו-14(א) לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו-1955.

27. אני מזכה את הנאשם 4 מהעבירות האחרות המיוחסות לו בכתב האישום, ואת הנאשמים האחרים מכל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשע"ו, 7 ינואר 2016, במעמד הנוכחים.

דניאל קירס, שופט